

ר"ת	מוצאי שבת	כניסת שבת
21:03	20:26	19:10
21:00	20:28	19:27
20:59	20:27	19:27
21:00	20:26	19:27

הזמנים לפי לוח שנה של ישיבת ברית ה' חוץ מטבריה

ירושלים
תל אביב
נתיבות
סכריה

הר הבית והמקדש

בעידוד ת"ח וגדולי הדור

הר הבית והמקדש בפרשה

הר' אליהו הי"ד

הנביא אמר:

"יען ביתי אשר הוא הרב ואתם
רצים איש לביתו" (הגי פ"א פ"ט).
והז"ל אמרו רק נבואה שנצרכה
לדורות נכתבה, לומר לנו במקום
שנרצו לבתינו עכשיו הזמן לרוץ
לבנות בית המקדש לה, והרי אין
טעות בהז"ל דברי הנביא הם
לדורות!!!
הכל תלוי בנו.

"היום הזה אחל תת פחדך על כל העמים אשר
שמעו את שמעך" (דברים ב כה)

נקדימון שנקדרה חמה בעבורו.

שידוד מערכות הטבע מצינו כמה פעמים סביב בית המקדש גם
לצורך יחיד! (ולא רק לצורך רבים כמו אצל משה ויהושע), כפי שראינו
עם נקדימון שעשה בשביל עולי רגלים ונושע בתפילתו בבית
המקדש! וגם יעקב אבינו כשעבר שם ורצה הקב"ה שיתעכב שם
השקיע לו את השמש, כמובא בגמרא חולין (צא): **אמר ר' יצחק**
שמש הבאה בעבורו זרחה בעבורו דכתיב (בראשית כה, י) ויצא
יעקב מבאר שבע וילך חרנה וכתוב ויפגע במקום (הר המוריה), כי
מטא לחרן אמר אפשר עברתי על מקום שהתפללו אבותי ואני
לא התפללתי? כדי יהיה דעתיה למיהדר קפצה ליה ארעא (כשתן
דעתו לחזור קפצה לו הארץ) מיד ויפגע במקום, כדי צלי בעי למיהדר
(כשהתפלל רצה לחזור), אמר הקב"ה צדיק זה בא לבית מלוני ויפטר
בלא לינה? **מיד בא השמש. ע"כ.**

ואמרו במדרש רבה (קהלת פרשה ה פרק ו) **וה"ל:** "ויסב חזקיה פניו
אל הקיר" וכו', ורבנן אמרי בקירות בית המקדש נשא עיניו,
דכתיב (יחזקאל מג, ח): בתתם ספס את ספי וגר', אמר לפניו רבונו
של עולם אבותי בני אדם גדולים היו ולא היו יכולין להתפלל
בכל שעה בבית המקדש, אלא היו עומדים בתוך בתייהם
ומתפללין, והקיר בינם ובין המקדש, ואני אין קיר כשאני מתפלל
ביני ובין המקדש, על אחת כמה וכמה שתנתן לי נפשי. מיד
(ישעיה לח, ד) ויהי דבר ה' אל ישעיהו, עכ"ל. ומכאן נלמד את גודל
חשיבות התפילה בבית המקדש עצמו. וגם אתו נעשה הנס
בחזרת הצל עשר מעלות אחורנית כמובא בנביא וכן התפרסם
הנס בכל העולם, והתקדש השם בגוים, וגם זה מכח התפילה
בבית המקדש! **ודבר זה מובטח לכל מי שיתפלל במקום המקדש**
אע"פ שחבר שתקבל תפילתו, כמובא בנביא **"אל המקום אשר**
אמרת יהיה שמי שם" (מלכים א' ח כט), שאע"פ שהוא רק מקום,
כ"ז ה' שומע את התפילות דרכו ורק שם הוא השער לקבלת
התפילות, ולכן צריך לכוון בתפילה כנגד שם, ואשרי חכם השם
אל לבו להבין שאם כל כך הראה ה' את חיבתו למי שמתפלל
בביתו, וכלשון נקדימון בתפילתו "הודע שיש לך אהובים
בעולמך" שוודאי שמי שלא עוזב את השכינה לבדה ובא לכבדה
ולהתפלל על פדות השכינה במקומה ממש ומכבדה בכך לאין
שיעור, הוא נקרא אהוב ה' ומבני ביתו וזוכה לכל המתנות של
השפע העצום היורד דרך המקדש.

פירש רבנו בחיי וז"ל: אחל תת פחדך. כאן רמז שעמדה לו חמה
למשה במלחמת עוג כשם שעמדה ליהושע, וכן דרשו במסכת
תענית שלשה נקדה להם חמה, משה יהושע נקדימון בן גוריון.
נקדימון גמרא, יהושע דכתיב (יהושע י' ג) שמש בגבעון דום,
וכתיב (שם) ויעמוד השמש בחצי השמים, משה מגלן אמר ר'
אלעזר אתיא אחל אחל, כתיב הכא אחל תת פחדך וכתוב ביהושע
(שם ג) אחל גדלך, רבי יוחנן אמר אתיא תת תת, כתיב הכא תת
פחדך וכתוב התם (שם י) ביום תת ה' את האמורי, ר' שמואל בר
נחמני אמר אתיא מגופיה דקרא, דכתיב אחל תת פחדך ויראתך
על פני העמים תחת כל השמים אשר ישמעון שמעך ורגזו וחלו
מפניך, אמתי רגזו וחלו מפניך כל העמים אשר תחת כל השמים
בזמן שעמדה ליה חמה למשה, **כלומר שנודע הדבר בכל הכיפה,**
ולכן הזכיר היום הזה, ואיך יתכן שינתן פחדו ויראתו על פני
העמים שתחת כל השמים כי אם בעמידת חמה. עכ"ל.

בגמרא (תענית כ.) **תנו רבנן:** פעם אחת עלו כל ישראל לרגל
לירושלים, ולא היה להם מים לשתות. הלך נקדימון בן גוריון אצל
הגמון אחד, אמר לו: הלויני שתים עשרה מעיינות מים לעולי
רגלים, ואני אתן לך שתים עשרה עינות מים. ואם איני נותן לך,
הריני נותן לך שתים עשרה ככר כסף, וקבע לו זמן. כיון שהגיע
הזמן ולא ירדו גשמים, בשחרית שלח לו: שגר לי או מים או מעות
שיש לי בידך. שלח לו: עדיין יש לי זמן, כל היום כולו שלי הוא.
בצהריים שלח לו: שגר לי או מים או מעות שיש לי בידך. שלח
לו: עדיין יש לי שהות ביום. במנחה שלח לו: שגר לי מים או
מעות שיש לי בידך. שלח לו: עדיין יש לי שהות ביום. לגלג עליו
אותו הגמון, אמר: כל השנה כולה לא ירדו גשמים, ועכשיו ירדו
גשמים?! נכנס לבית המרחץ בשמחה. עד שהגמון נכנס
בשמחתו לבית המרחץ, נקדימון **נכנס לבית המקדש** כשהוא
עצוב. נתעטף, ועמד בתפלה. אמר לפניו: רבונו של עולם! גלוי
וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי, ולא לכבוד בית אבא עשיתי,
אלא לכבודך עשיתי, שיהו מים מצויין לעולי רגלים. מיד נתקשרו
שמים בעבים, וירדו גשמים עד שנתמלאו שתים עשרה מעינות
מים והותירו. עד שיצא הגמון מבית המרחץ, נקדימון בן גוריון
יצא מבית המקדש. כשפגעו זה בזה, אמר לו: תן לי דמי מים יותר
שיש לי בידך! אמר לו: יודע אני שלא הרעיש הקדוש ברוך הוא
את עולמו אלא בשבילך, אלא עדיין יש לי פתחון פה עליך,
שאוציא ממך את מעותי, שכבר שקעה חמה, וגשמים ברשותי
ירדו. **חזר ונכנס לבית המקדש,** נתעטף ועמד בתפלה, ואמר
לפניו: רבונו של עולם! **הודע שיש לך אהובים בעולמך! מיד**
נתפזרו העבים וזרחה החמה. באותה שעה אמר לו אותו הגמון:
אילו לא נקדרה החמה, היה לי פתחון פה עליך שאוציא ממך
מעותי. תנא: לא נקדימון שמו, אלא בוני שמו, ולמה נקרא שמו

סיפורים ומאמרים

הר' עובדיה י. מוזנר, הספר אגרות עובדיה - המקדש בהר ציון

גורמי הביטחון או גורמי החורבנות? אנחנו נדאג לשמור על הבטחון והקב"ה ידאג לקיים את המצוות שבתורה?

אדם שאינו מאמין בקדושת המקום או שלא מעניין אותו קיום המצוות והקירבה להקב"ה, שרואה בהר הבית רק "מתחם ארכאולוגי" או "מוקד חיכוך נפשי", יחפש תמיד את הפתרון הקל ביותר: שקט. מבחינתם, ויתור על מצוות היהדות במקום הוא מחיר זול לשלם עבור נוחות זמנית, וזוהי מחשבתם השגויה שאינם יודעים שכוחו של עם ישראל אינו נמדד במספר המטוסים והטנקים שלו, אלא בראש ובראשונה ברוחניות וקיום התורה והמצוות שלו, ובחיבור שלו לשורשי ולמקום שבו שכנה נמצאת בקביעות ובכמות הגבוהה ביותר, יותר מכל מקום בעולם.

כאשר רמטכ"לים או ראשי שב"כ לשעבר מתראיינים ותוקפים את העולים להר הבית, הם אינם מדברים כקצינים מקצועיים. הם מדברים כפוליטיקאים באולפנים, הם משתמשים בדרגות שלהם כקרדוס לחפור בו כדי לקדם אג'נדה פוליטית ברורה של שמאל ומרכז, המבקשת לצמצם את הנוכחות היהודית בלב הארץ ולהחזיר את המדינה לערבים ולהקים מדינה פלסטינית.

ישנם עשרות מקורות הלכתיים הטוענים כי העלייה מותרת ואף נדרשת (לאחר טהרה כהלכה ובמקומות המותרים) כדי לקיים את מצוות "לשכנו ובאת שמה" וק"ו לא להשאיר את המקום בידי זרים, התורה מצווה אותנו לבנות בית המקדש ולהקריב קורבנות, אסור לנו להאמין בעיניים עצומות למי שקוראים לעצמם "מומחים לביטחון" כאשר בדבריהם עומדים בסתירה למציאות שמול עינינו ובמיוחד כאשר רואים בכל זמן שכל דבר הקשור לתורה או קדושה הם מנסים למחוק אותה מעל המפה ומעל כל עם ישראל. בימים אלו שכולנו מתאבלים על חרבן המקדש, עכשיו אנחנו צריכים להתעורר יותר מתמיד, ובמקום "שאנחנו" נדאג לביטחון ונחרחץ מבית ה' והכל בגלל אנשים רחוקים מירא"ש, ואת המצוות – לבנות בית הבחירה נזרוק לה' שהוא יעשה אותה שהוא יוריד את המקדש מהשמים, דווקא עכשיו עלינו לעלות להר הבית לדרוש את בנין ביהמ"ק, ואת הביטחון נשליך על מי שעליו נאמר "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל" בלבד.

איש ציבור ימני יעלה להר – כל המזרח התיכון יקום עלינו, הסכמי השלום יבוטלו, ותפרוץ מלחמת עולם שלישית... הטיעון הזה שימש שוט יעיל להשתקת כל דרישה לדברי קדושה או תפילה בהר הבית.

אולם בשנים האחרונות, ובמיוחד עם עלייתם של אלפי יהודים מכל גווי הקשת חרדים חסידים ודתיים ואף פחות, וכן כמה חכ"ם שכולם עלו להר הבית, הקונספציה הזו נבחנה במבחן המציאות, שכולם עלו פעם אחר פעם, לא נפלו. (כן, היו גיניים דיפלומטיים מן השפה ולחור שלא גידו שהם בעד – כפי שיש תמיד – אך המזרח התיכון לא בער).

מדוע "גורמי (הבטחון) החורבנות" טענו? כי זה לא באמת טעות אלא משום שהם חושבים מתוך עמדה פוליטית שנובעת מאיבה אישית לאנשי ימין או לכל דברי היהדות התורה והקדושה, או מהרצון לרצות את הממסד והמשפט להראות שהם לא קיצוניים אלא הם כמו החשיבה שלהם, ולכן העדיפו להמציא "איומים אסטרטגיים" במקום להודות שהפחד שלהם הוא פוליטי, ולא ביטחוני. ובגיוס בני הישיבות זה ניכר לכולם כמה דברים שיקרו ואמרו כאילו המדינה נחרבת ללא גיוס בני הישיבות, וחייב שיתגייסו... והיום כולם כבר יודעים שמטרתם היא רק פוליטית וציבורית אך האמת בדבריהם רחוקה כמרחק השמים והארץ.

כדי להבין מדוע קל כל כך לגורמי ביטחון מסוימים להציע "לזרוק את הר הבית לערבים" או להשאיר את הניהול המעשי בידי הוואקף הירדני, צריך להביט על השורש הרוחני שלהם.

כל חורבן הבתים של היהודים הללו ופינוי אלפי משפחות מבתיים ביום תשעה באב הכל בחסות "גורמי הביטחון" שאנחנו עדיין מאמינים להם, בעבר אותם גורמי ביטחון טענו שאסור שיהיה בגוש קטיף יהודים וצריך לתת הכל לערבים... היום הם טוענים זאת על הר הבית, כל אחד מאיתנו יודע כמה מתבלים הם ויצרו במעשיהם, כל אחד יחשוב כמה הם מייצרים היום בדבריהם נגד יהודים בהר הבית, רק תורה וקדושה בהר בית ה' ישמור עלינו, ולא אף אחד אחר גם אם יהיו לנו אלפי טנקים ומטוסים, אין לנו הגנה בלי תורה ומצוות ובפרט בהר הבית והמקדש.

האם הביטחון הוא מדע מדויק או אידאולוגיה מחופשת ??? במשך עשרות שנים התרגל הציבור להביט בכורד לעבר גורמי ביטחון, ראשי שב"כ לשעבר וראשי אמ"ן, המונח "גורמי ביטחון" הפך למעין תעודת הכשר אוטומטית לכל קביעה מדינית, אומרים לנו שהם "רואים את התמונה המלאה", שיש להם "מידע מודיעיני חסוי", וכי המלצותיהם נובעות משיקולים מקצועיים קרים בלבד.

אולם, מבט היסטורי מפוכח מגלה מציאות שונה לחלוטין. ברגעים המכריעים ביותר של ארץ ישראל, התברר פעם אחר פעם שהתחזיות של אותם מומחים קרסו לחלוטין, מהסכמי אוסלו שהבטיחו שלום והביאו אוטובוסים מתפוצצים, דרך ההבטחות ש"שגרש יהודים מבתיהם בכל גוש קטיף תביא ביטחון ותשפר את מעמדנו..." ועד לקונספציות המודיעיניות שקרסו.

כיצד ייתכן שאנשים שזהו מקצועם טועים פעם אחר פעם בהערכת המציאות? התשובה כראבת אך הכרחית: גורמי ביטחון רבים אינם פועלים בחלל ריק, תפיסת העולם שלהם – המושפעת לעיתים קרובות מריחוק מערכי התורה, מתרבות חילונית ומעמדות פוליטיות המזוהות עם השמאל – מעוותת את עיניהם מלראות את המציאות כפי שהיא, כאשר מדובר במקום הקדוש ביותר לעם היהודי, הר הבית המקדש הקרבנות, אותה "מומחיות" הופכת את הדברים הקדושים של התורה לדבר חמור ומסוכן, והכל בגלל רצון פוליטי שעטוף במילים ביטחוניות...

במשך שנים הילכו גורמי הביטחון אימה על הציבור, הדמיין שלהם היה קבוע: "אם יהודי ימלא תפילה בהר הבית, אם

ביום תשעה באב כל המפה הזאת נהפכה למחבלים ולרצח יהודים, וגם זה בחסות "גורמי הביטחון". מי שמציל את עם ישראל זה קיום תרי"ג מצוות והקרבת הקרבנות, ולא כוחי ועוצם ידי או המון נשק, הגיע הזמן שנשמך על ה' ולא על מי שמוכן לתת הכל בשביל שיאמרו עליו בעולם שהוא טוב....

אלו התוצאות שבאו מ'גורמי הביטחון' שבכל מקום הם אוהבים רק לתת לערבים, הם אמרו זה יביא רק שלום... היום ראינו מה זה הביא, בהר הבית המצב אותו דבר, אם נמשיך לברוח משם בעצת אותם "גורמי החורבנות", חבל שנתעורר מאוחר, אבל אם נבוא להר בית ה' נוכל להציל אלפי נפשות מישראל.

כך אמר מו"ר ועט"ר הגר"מ מאזוז צוק"ל בזמן שרצו לתת לערבים שטחים: "נחלתנו נהפכה לזרים בתינו לנכרים? על 'ערבים' בתוכה, תלינו כנורתינו! איך נגיד בתורה 'ואת הנגב ואת בקעת יריחו' 'עיר הערבים' או 'עיר התמרים'... 'ושבו בנים לגבולם' בנים ישובו לגבולם ולא פלשתינאים לגבולם, אין זכות השיבה לפלשתינים... עכ"ל. והיום איך נאמר גם 'עבדים משלו בנו' אם אנחנו נותנים להם למשול עלינו בהר בית ה', איך נאמר 'באו גויים בנחלתך טימאו את היכל קדשיך' אם אנחנו הבאנו אותם? וכן להיפך, איך נאמר 'נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה'...' אם מעולם לא חשבנו לעלות להר הבית, אם מעולם לא למדנו ועיינו בעליה להר הבית? אם יש שאלות מותר לשאול זה לא עבירה? בקרוב יצא ספר 'אגרות עובדיה' – המקדש בהר ציון" במהדורא חדשה שם לא תהיה שאלה ללא תשובה, כל הפוסקים פה אחד מודים ומסכימים לעליה להר הבית ולבנין בית המקדש ולהקרבת קרבנות בימינו, ואף גדולי עולם שאסרו בעבר היום הכל מסודר לכו"ע, ולא נשאר אלא לעלות להר בית ה' וזריזים מקדימים למצוות...

למען תספר

הר' דניאל הי"ד

סיפור בענייני המקדש

מסרתי נפש בשבילך אל תשכה אותי

הרים את עיניו הכאובות: "אני בוכה כי שכחת את אימך". ישראל השפיל מבט וניסה להצטדק: "אבל אבא, הרי אני מכיר אותה... מעולם לא ראיתי את פניה". ענה לו האב: "בני, גם היא לא הכירה אותך – ובכל זאת מסרה את חייה בשבילך".

הנמשל:

הבית שהרב למעננו, בית המקדש, מקור חייו, מסר את עצמו למעננו פעמיים, הז"ל הקדושים ואמרים (איכה רבתי ד', יד), "שפך הקדוש ברוך הוא חמתו על עצים ואבנים (בית המקדש), ולא שפך חמתו על ישראל. הדא הוא דכתב ויצת אש בציון ותאכל יסודותיה". כיום, זיכנו הקדוש ברוך הוא לשוב לציון עירנו ולבנות את הורבותיה, אך בית המקדש, כמו אותה אם שואל, "שמא שכחתם אותי, שמא שכחתם את המקור ממנו הוצבתם?" אך בשונה מאוד מהמשל בסיפור, הבן לא יכול להחזיר את אמו לחיים, אך אנחנו יכולים! הציזוי שבפרשתנו עדיין מהדהד בעה עד עצם היום הזה, "עשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". כולנו מבקשים בסליחות "עשה למען מקדשך"... ואף ביום הכפורים אנחנו מתוודים ואומרים "מאסנו בבית המקדש"... אך תכף ומיד במהירות הבזק שווים לעצמנו ולא אכפת לנו מבית המקדש, ממי שמסר נפשו עלינו, ואנחנו מקיימים אחטא ואשוב תוך כדי דיבור, שברגע שאנחנו אומרים מאסנו בבית המקדש באותו רגע ממש אנחנו אפי' לא הושבים על ביהמ"ק, אנחנו ממשיכים בשגרת חיינו.

הבה נעשה אנו למען המקדש החרב, ונדבר בכל מקום על החובה לבנותו שבהורבתו הצילנו ונתן לנו

את חייו!

הלכות קודם עליה להר הבית

בעל קרי אסור מן התורה להכנס בהר הבית עד שיטבול, ולכן חייב כל אדם טרם כניסתו להר הבית לרחוץ כל גופו במים חמים, ולחפוף שערו קודם שטובל, ולבדוק ולעייין בכל גופו שאין לו זיעה ושאר חציצה, וכן לבדוק שאין לו קשרים בשערות או בזקנו קודם שטובל. ורק דברים שדרך להקפיד עליהם יש להסירם לגמרי שלא יהיו לו חציצה, אבל אם לא רגיל להסיר את אותם כתמים שיש עליו כשיש לו אירוע חשוב אינם חוצצים. והטבילה במקוה היא רק במקוה שכשר לטבילה דאו' – שמועיל הלכתית גם לנשים.

העלון מוקדש

להצלחת וישרעה: חיים ורמי בני יפה בכל העניינים. יעקב ומשה חיים בן אסתר. **להצלחה בכל העניינים:** הרב דוד שרר וב"ב מטבריה, וכן אברכים ת"ח מירושלים ומהעיר 'מעלות' ו'בני ברק' ועוד, שמדפיסים את העלון מידי שבוע במאות עותקים לזיכוי הרבים! וקנאת סופרים תרבה חכמה... כל אחד מוזמן לזכות לשלוח בקשה במייל ולקבל את העלון ולהדפיס בעירו, וזוכה במאות שעות של תורה.

דרושים מהזיקים להצטרף בשותפות הפצת העלונים שמודפסים במאות עותקים

בכמה מקומות בארץ ב"ה לזיכוי הרבים ניתן להתקשר לפ"ל: 054-8406387

ניתן להקדיש להצלחה לרפואה לזרעש"ק ולהבדיל לע"נ... ורבים ראו ישועות...

לקבלת העלונים, להפצה, הערות והארות ותרומות ניתן לפנות במייל: a0583229745@gmail.com

מעשה שהיה בזוג שהמתינו בצפיה לזכות לפרי בטן ושנים רבות היו עדיין מאוכזבים, אבל פתאום הכל השתנה, "כנראה התפללתם חזק, כי הלא יאמן קרה", אמר הרופא בקול רועד מהתרגשות, כשהוא מניח את תוצאות הבדיקות על השולחן. לאה וציון הביטו זה בזה בעיניים דומעות. לאחר עשר שנות ציפייה, תפילות שקרעו רקיעים ותקוות שנכזבו פעם אחר פעם – הנס הגיע. השמחה בבית הייתה אינסופית. כל יום שעבר נספר בהודיה לה'. אך בחודש השמיני, השמיים התקדרו. לאה חשה ברע, והבדיקות העלו תמונה קשה. הרופא ישב מולם, פניו מרצינות: "המצב מורכב, אם נמשיך בלידה כרגיל, הסכנה לחיי האם גדולה מאוד, למעשה, אומר בכנות, זה או האמא או הבן. עליכם לקבל החלטה גורלית".

"לאה, יהיה טוב, הקדוש ברוך הוא עוד ישלח לנו ילד אחר", ניחם ציון את רעייתו. אך לאה, בשלווה עילאית של מסירות נפש, הניחה ידה על ליבה. "ציון", לחשה לבעלה, "הילד הזה הוא כל עולמנו וכל תפילותינו, אל הנער הזה התפללנו. אני בוחרת לתת לו חיים. הבטח לי דבר אחד: כשיגדל, ספר לו עלי. למד אותו לעשות מעשים טובים ולומר קדיש לעילוי נשמתו. שחיי יתנו המשך לאהבה שלי". הנס התרחש, אך במחיר כבד. בשעה ספק טובה ספק מוצלחת התינוק נולד בריא ושלם, אך אימו לאה השיבה את נשמתה לבורא ברגע הולדתו. שמונה ימים לאחר מכן, זכה האב להכניסו בבריתו של אברהם אבינו. "ויקרא שמו בישראל?" פנה המברך לאב. "ישראל", ענה ציון בקול חנוק מדמעות של כאב ושמחה מהולה.

ישראל גדל בצל הסיפור הקשה. אביו ציון היה תוהו ואומר לו: "דע לך בני, אימך במותה ציוותה לך את החיים. כל מעשה טוב שלך הוא הכתר שלה". אך השנים עברו, ישראל גדל, הגיע למצוות ושקע בענייני העולם. דמותה של האם שמעולם לא פגש הלכה ודהתה. הוא הפסיק לומר קדיש, ושכח את הצוואה. יום אחד, מצא ישראל את אביו יושב בפינת הבית ובוכה בדמעות שלישי. "אבא, למה אתה בוכה?" שאל בבהלה. ציון

עלייתי ונושעתי

מאת הר' אליהו הי"ד

מקרה מדהים שכבר קרה איתי לפני שנתים כשהתחלתי לעלות להר הבית והתקבלה תפילתי, ועכשיו ממש קרה שוב עם חבר נוסף, אחד מהעולים שלא יכל לעלות תקופה מסיבה אמיתית, ביקש ממני להתפלל עליו בהר הבית שיזכה לקנות בית, והתפללתי עליו אמרתי לה' הוא עושה לכבוד הבית שלך אגא תעשה בשביל הבית שלו, וכעבור ארבעה חודשים כשנפגשתי איתו התברר שכבר חודשים אחרי זכה ברוך ה' לחתום חוזה על קניית בית, תודה לה' ששומע תפילתי מביתו, כפי שהבטיח לשלמה המלך "כל תפילה כל תחינה אשר תהיה לכל האדם... ופרש כפיו אל הבית הזה".

הר הבית והמקדש בימינו

הר' עובדיה י' הי"ו

מתוך הספר אגרות עובדיה - המקדש בהר ציון
להשתתפות בהוצאות הספרים ולהקדיש לנציג או הצלחה
יש לפנות למייל שבתחנת העמוד הקודם

תמוזות השבוע

כולנו אומרים ברוך אתה ה' בונה ירושלים, אבל כשאנחנו מגיעים לבניין בית המקדש אנחנו נזכרים שכתוב בשם המדרש שה' בונה את ביהמ"ק? על בנין ירושלים שאין מצוה אנחנו בונים וקונים... אבל בנין ביהמ"ק שזה כן מצוה אנחנו מוסרים להקב"ה שהוא יקיים אותה??? לא נתנה תורה למלאכי השרת אבל להקב"ה כן? הוא ביקש שאנחנו נבנה ביהמ"ק ואנחנו מסרבים ואומרים רק אתה תבנה או תוריד מהשמים - מה שהכי קל לך ח"ו? אין אף דעה בראשונים שאומרת כך! כבר אמרו חז"ל בגמ' סוכה: "אם אתה לא תבוא אל ביתי אני לא יבוא אל ביתך", אבל אם אתה תבוא אל ביתי אני גם יבוא אל ביתך", מי שרוצה שהקב"ה יבוא אל ביתו צריך גם הוא לבוא לבית של ה'... הקב"ה זועק לנו ע"י נביאיו "העת לכם לשבת ספונים בבתיכם והבית הזה חרב"??? למה רק לכם יש בית? למה אתם יושבים ונהנים בבתיכם שלכם שאני הבאתי לכם, ואילו אני צריך להשאר בגלות? למה לבית שלי אין תקנה? למה אני לא יכול להשרות שכינתי בכס? שהרי ביקשתי "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" בשביל השראת שכינה צריך לפעול למען בנין בית המקדש, "שובו אלי ואשובה אליכם", תעלו להר הבית (שובו אלי) ואני אשוב אליכם. ומי שעדיין מסתפק שישאל את מי שכבר למד שנים רבות את הסוגיות הללו... בשביל זה יש מייל למטה...

למעוניינים לשיעורים בענייני הר הבית 054-8406387

בכל שבוע יש אפשרות להצטרף לנסיעה להר בית ה'

(בזריזות) לאחר טבילה במקווה.

למעוניינים מנתיבות: 054-8406387

למעוניינים מבני ברק: 055-6764266

האם אפשר לומר שאנחנו ההרבינו

את ביהמ"ק???

בכל שנה, כשאנו מגיעים לימי בין המצרים, מהדהד באוויר מאמר חז"ל הנוקב: "כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו, מעלים עליו כאילו הוא החריבו" (ירושלמי). המילים הללו תמיד מעוררות תחושה קשה "כאילו הוא החריבו"? שואל את עצמו היהודי הפשוט, "במה אשמתי? הרי אני מתפלל, צם, ומתנגע מדוע נגזר עליי לשאת את אות של "המחריב את ביהמ"ק"?

ה"שפת אמת" מגור (פר' תרומה תר"נ) כתב וז"ל: "ובדורות הראשונים היה בהתגלות (שה' ביקש מפורש בית המקדש) ואמר למשה רבינו ע"ה ויקחו לי תרומה וכו' ועשו לי מקדש וכו', ומ"מ הוא מצוה לדורות שמצוין לבנות בית המקדש, ולכן אמרו חז"ל דור שאין בית המקדש נבנה בימיו כאילו נחרב, והטעם כי בכל עת שיתנדבו בני ישראל בלב שלם להשתוקק לבנות לו בית יכולין למצוא מבוקשם. וכן הוסיף (שם תרמ) וז"ל: גם הפירוש כפשוטו שבכל עת שיהיה לבני ישראל נדבת הלב בזה יכולין להתרומם ולבנות מקדש ה' כאשר היה אח"כ בבנין בית המקדש שהתנדבו בשמחה בזמן דוד המלך ע"ה, וכמו כן בנדבות השרים בעזרא, וכמו כן יש לקוות לה' יתברך בגאולה העתידה כשיהיה תשוקה לבנות בני ישראל אליו יתברך בנדבת הלב בשמחה וזהו שכתוב וכן תעשו לדורות", עכ"ל.

אם המקדש אינו נבנה היום, מסביר הרבי מגור, זה לא בגלל שאנחנו חוטאים חלילה, אלא בגלל שאנחנו פשוט לא בונים אותו, כי אם נרצה באמת אנחנו נבנה אותו היום, והכל תלוי בנו, צריך רק את הרצון שלנו, התרגלנו למסגרת חיים שבה המקדש הוא מושג היסטורי או שיר יפה ולא צורך קיומי דחוק. החורבן האמיתי הוא לא האש ששרפה את העץ והאבנים לפני אלפיים שנה, אלא השקט שאוחז בנו, שגורם לנו לחשוב שאפשר לחיות חיים יהודיים שלמים גם בלי בית לה', ולכן חובה על כל אחד לעשות כל שביכולתו לפעול למען בית מקדשינו, ולא רק לבכות עליו.

המפתח אצלנו בכיס לסיום הקללות

הר' עובדיה י' הי"ו

מתוך הספר אגרות עובדיה - המקדש בהר ציון

בפרשת בחוקתי מופיעה אחת הקללות המצמררות ביותר: "וְהָשְׁמוּתִי אֶת מִקְדָּשִׁיכֶם וְלֹא אֶרֶץ בְּרִית וְיִחָתְקֶם". כבר אלפיים שנה שההר הקדוש שומם, השועלים מהלכים בו, ואנחנו? אנחנו התרגלנו למצוא חן בעיני הקללה. אבל האמת היא "והשימותי את מקדשיכם" - המקום הופך לשומם משום שאנחנו משאירים אותו שומם. כל זמן שרגלינו אינן דורכות במקום השכינה (מתוך טהרה), כל זמן שאנחנו מסתכלים על ההר מרחוק, דרך משקפת של חששות שלא קיימות כלל בימינו, אנחנו אלו שמקיימים את הקללה כל יום מחדש. ההרגל שלנו גורם לנו להמשיך לבכות ב"תיקון חצות" על השממה, בלי לשים לב שהמפתח לסיום השממה נמצא אצלנו בכיס.

הקללה של "והשימותי" צריכה להסתיים, והיא לא תסתיים מעצמה. היא תסתיים כשאנחנו נסרב להשלים איתה, כשהר הבית יפסיק להיות מטרד ביטחוני בחדשות, ויהפוך להיות מושג הגעגועים היומיומי של כל אחד מישראל.

בואו לא נהיה אלו שמנציחים את השממה בתירוצים מלומדים, נתעורר, נטהר את הלבבות, נלמד את הלכות המקדש ונשקם את הרוחניות שלנו, את עשרות ומאות מצוות נטושות שאין להם ביקוש, וכשהקב"ה יראה שהבנים שלו כבר לא יכולים לחיות בלי מקדש, שהם מגיעים אל ביתו ומסרבים להרפות - הוא יפתח לרווחה את השערים, וימיר את שממת הקללה באור ברכה עם כהנים בעבודתם ולוים בשירם ובזמרים.